

Krisztus Király ünnepe – 2013. november 24.

Az orosz polgárháború idején történt. A Vörös Hadsereg elfoglalt egy kisvárost, amely addig a cári csapatok maradékának a kezén volt. Élt abban a városban egy fiatalasszony, három kisgyermekével. Élete szörnyű veszélyben volt, ugyanis köztudott volt, hogy a férje magas rangú tiszt a cári hadseregben. Megpróbált elrejtőzni egy elhagyatott házban, hogy alkalomadtán megszökhessen. Sötétedéskor azonban erős dörömbölés hallatszott az ajtón. A fiatalasszony megdermedt a rémülettől és szorosan magához ölelte gyermekeit. Azonban kívülről a szomszédasszonyuk, Natalja hangja hallatszott. „Tudják, hogy itt vagy. Néhány perc és érted jönnek.” „Jaj, mit tegyek! Hiába menekülnék el, úgymint felhajtának az egész környéket és elfognának!” Natalja így szólt: „Ezért vagyok itt. Fussatok csak el az erdőbe! Én itt maradok, és akkor azt hiszik majd, hogy én vagyok a tiszt felesége. Akkor téged nem fognak keresni.” „Téged viszont elfognak és megölnék!” – kiáltott fel a fiatalasszony. „Igen, de nekem nincsenek gyermekeim.” – válaszolta Natalja. Így is történt. A fiatalasszony elmenekült három kisgyermekével, Natalja pedig ott maradt.

Vajon a szenvedés és a halál minden esetben tehetetlenség? Passzív elviselése egy olyan cselekedetnek, ami ellen nem lehet semmit tenni? A gyengeség, a vereség jele? Nem. Natalja az önfeláldozásával nagyon is sokat tett. Többet, mint az erőszakos, gyilkos katonák. Ők öltek, pusztítottak, megsemmisítettek. Natalja pedig megszabadított egy családot, jövőt, életet biztosított ki tudja, hány embernek.

Ma Krisztus király ünnepét üljük, és lám, az evangélium a kereszten szenvedő, töviskoronás Jézust tárja elé. Az emberi gondolkodás szerint semmi sem áll távolabb a királyságtól, mint az a tehetetlenség, kiszolgáltatottság, legyőzöttség, ami a kereszten függő Jézust látszólag jellemzi. Mit várnánk egy királytól? Hatalmának minden áron való érvényesítését, látványos győzelmet ellenségei fölött, példás megbüntetését azoknak, akik bűnösök az ő törvényei szerint, az erő és a dicsőség világos megnyilvánulásait. A kereszten gyötrődő Jézus ebből mit sem mutat. Ez a bámészkodó tömegeből gúnyolódást vált ki a „zsidók királya” ellen. Akkor hinnék el, hogy ő tényleg az, aminek követőt tartották, ha megszabadítaná magát a haláltól, ha legyőzné a rómaiakat. Jézus azonban nem reagál ezekre az elvárásokra.

Mégis vannak néhányan, akik felismerik benne az egyetemes királyt, a világmindenség és az ő személyes életük Urát. Akik felismerik, hogy mit is akar végbeinni, és amit akar az valójában meg is történik. Felismerik, hogy nem tehetetlen, hanem nagyon is cselekszik: méghozzá uralkodóként, bíróként, ítélőként. A jobb lator felismeri, hogy az Ő országa nem ebből a világból való, és hogy ő maga is, a rablógyilkos, abba a másik, evilágon túli országba vágyakozik. Irgalmat kér és irgalmat is nyer a királytól, aki ítél: megbocsát.

A római százados, talán parancsnoka a kivégzőosztagnak. Neki nincsenek előzetes, hamis elvárásai Jézus felé, hanem figyeli őt. És amit lát, amit hall, az meggyőzi: „Ez az ember valóban Isten Fia volt!” Ő meghallja és elfogadja a felajánlott megbocsátást: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Azután ott van az Édesanya, Mária, és János, a szeretett tanítvány. Igen, néhányan Jézus látszólagos legyőzöttsége, tehetetlensége ellenére is megértik, mi történik, és tudják, hogy a világ Urának akarata megy végbe. Ők Krisztus király első követői, országának első polgárai és megvalósítói.

Mit akar valójában Krisztus Király? Mit ad, mit teremt a kereszten? Pál leveléből megtudhatjuk: kiragadás a sötétség hatalmából, megváltás a bűntől, az örök szenvedéstől, béke, kiengesztelődés mindenki között a Földön és a Mennyben, bebocsátás az Atya örök országába. Vajon amikor mi Jézus látszólagos tehetetlenségét tapasztaljuk a gonosszággal szemben és kételkedünk benne, akkor mit várunk Tőle? Azt, amit adni akar? Úgy győzzön, hogy letapos, megaláz? Úgy tegyen igazságot, hogy erőszakkal elnyom, öl, büntet? Úgy

juttasson előnyhöz, hogy mások hátrányba kerülnek? Úgy teremtsen nekünk jólétet, hogy mások nyomorognak? Úgy változtassa meg életünket, körülményeinket, hogy nekünk ne kelljen semmit tenni? Csak a földi boldogságunkat, egészségünket szolgálja? Nem, Krisztus Király mást akar és tud is adni. És minél többen ismerjük fel akaratát és állunk mellé, műve annál inkább megvalósul.